В земному Києві нема для мене весен.
По осені — мій кожен день і крок.
А як у вас там, в Києві небеснім,
В земному Києві така стара я стала!
А вам Господь років не добавля.
Така ж яскрава посмішка у Алли!
Такий же чорний чуб у Василя!
В земному Києві — безмірність самоти
Куди піти, коли нема Івана?
А там, за тим віконцем золотим,
де є Іван,— там дім обітований.
Там вірші, чай і дим од сигарет.
Куди спішить? їм вічність вікувати.
Зарецький знов малює мій портрет.
А Стусові і вічність тіснувата...
Про щось земне замислився Кушнір.
Здригнулась чашка з недопитим чаєм.
Вони нам смерті не бажають, ні,
але їм дуже нас не вистачає!
Як там Лукаш? Все грає в доміно?
Було в нім щось розгублено-дитяче.
А ти, Валерик? Чи тобі чутно, як мама плаче?
Хоч уві сні для неї оживи...
В земному Києві, повитому в жалобу,
тепер уже нема таких, як ви, —
о лицарі печальної подоби!
Нема весни. Ніщо не процвіта —
крім лицарів неситої утроби.
І, хоч потилиця у них крута, —
я не зроблюсь ніколи мізантропом.
Бо ви були! А отже, все було:
любов і подвиг,
хрест і воскресіння...
Хай вічно світить лампа над столом
в небеснім Києві,

в небесній Україні.
Хай береже спочинок ваш Господь
всю довгу-довгу, всю небесну вічність.
А я віршую...
Бо казав Світличний:
"Іриночко, без віршів не приходь..."